

A szövetségesek küzdelmei az oroszokkal.

Bécs, május 22.

Május elsején megkezdett offenzívánk rendkívüli sikere nemcsak a terület-gyarapodásban mutatkozik, hanem legfőbb jelentősége az a taktikai vereség, amely az orosz hadsereget érte. Akkor számokban kifejezett vereség érte, aminőről nem tud a hadi történelem. Egyik kedvezőtlen helyzetből a másikba jutottak az oroszok és vagy egyáltalán nem tudtak abból kimenekülni, vagy csak a legsúlyosabb veszteségek árán.

Az oroszokat ért taktikai vereségnek sok olyan következménye van, amelyek fölött nehéz urrá lenni. Főleg ha a vereség nyomában az ellenség részéről a siker kiváló kiaknázása jár. Akkor olyan feladat hárul a vert sereg fővezetőségére, amely ugyyszólván megoldhatatlan. Mint tudjuk, a foglyok összege 194.000 ember. Ez 4—5 hadtest létszámának felel meg. Ez a sok fogoly ugyan több hadsereg közt oszlik meg, de így is mindegyiknek súlyos veszteséget jelent. Terület-vesztés, taktikai vereség, rendetlen visszavonulás, nagy operatív utóhatás, a veszteségeknek foglyokban, sebesültekben és halottakban való abnormális száma — mindez régebben eldöntött volna egy háborút.

Azt lehetett hinni, hogy a modern fegyverek az ő öldöklő hatásukkal nemcsak a csapatok elpusztítását eredményezik, hanem más csapatoknak a lendületét, sőt cselekvő képességét is teljesen megbénítják. Azonban nem így áll a dolog. A hátrálóknak újból és újból sikerül összeszedni magukat, megtölteni a megritkított sorokat és újból állást foglalni. Ha az oroszok emberanyag tartánya kimeríthetetlen is, végre mégis csak be kell következnie annak az időpontnak, amely minden további eredményt lehetetlenné tesz. Az a kérdés, mikor következhetik be a kimerülés utolsó mozzanata.

Meggyengítve, megrondítva, de némileg ismét összeszedve, formálva és megerősítve állanak ismét az oroszok *Oroszlengyelországban és Galiciában*.

Kielce hegyvidékén, ahol helyenkint még tartanak a harcok, eddig 4000 foglyot ejtett a szövetségesek hadserege. A *Nidától és Piliától* visszavonuló oroszok itt valószínűleg kevés veszteséget szenvedtek. *Ivangorodból* állítólag erősítéseket kaptak az oroszok. A mi erőviszonyainkról és az ellenségéről nincsenek adataink. Ép úgy nem tudja a nyilvánosság, hogyan alakult a helyzet, mi legyen és mi lehet a mindkét részről megtett taktikai és operatív intézkedésekből. Mindenesetre elegendő azt tudnunk, hogy helyzetünk kedvező; a további várható hírek majd megadják a felvilágosítást. Az ottani orosz erőket a mi csapataink annyira lekötik, hogy aligha mozdulhatnak onnét. A terület széles és így megvan a lehetősége különleges operatív és taktikai vállalkozásoknak.

A *középgalíciai* fronton a harcok tovább folynak. A német csapatoknál a helyzet változatlan. A *Sannál, Przemyslnél* és a felső *Dnyesztr* vidékén tovább harcolnak.

A *nyugati* helyzet szignatúrája: változatlan. A *San-vonalon Sieniavától* lefelé azokat az orosz csapatokat, amelyek még a nyugati parton voltak, átdobtuk a folyón. Ez bizonyára a *San* egész folyására vonatkozik az

ugynevezett *San-szögletig, Rozvadov* vidékéig. *Jaroslautól* keletre a szövetséges csapatok az ellenség nagy erőit véresen visszaverték. Ezek az előretörések ugyilátszik helyi és időbeli tervszerűség nélkül történtek. A dolog lényege, hogy az oroszoknak ismét van erejük a támadásra és hogy ezeket a támadásokat megismétlik. Az összehnyomás azonban az, hogy a *San* nyugati partjain való sikereink dacára és dacára az oroszok támadásainak a keleti parton: *a San mentén, Przemysl előtt és a felső Dnyeszternél a helyzet az álló harc jellegét öltötte magára*.

Csapataink heves éjjeli ütközetekben *Drohobycztól* keletre megostromoltak egy orosz állást és elfoglalták *Neudorf* falut, miközben 1800 fogoly jutott a kezünkre. *Neudorf* a *Drohobycz-Styj* vasut és országot mellett fekszik. Az ellenség úgy látszik, a *Tysmienica—Klodnica—Nieczachovka* mozsaras vidékén foglalt állást. Egy másik, hivatalosan még meg nem erősített hír szerint az oroszok *Stryj* előtt állottak meg és ott akarnak előre jól megerősített állásaikból ellenállást kifejteni. Az a szándékuk, hogy itt tartóztassák fel a szövetséges csapatok előnyomulását. *Stryj* városát az oroszok minden áron meg akarják tartani. Azok a heves ütközetek, amelyek néhány nap óta a *Drohobycz—Stryj—Dolina*-vonalon folynak, hevesebben növekednek. Az oroszok — eredménytelenül azonban — többszöri ellentámadással próbálkoztak. Általában az állapítható meg, hogy *a harcok ezen a frontszakaszon is álló jellegűekké váltak*.

Az oroszok keletgalíciai ellentámadása a *Dnyeszteren* át a *Pruth*-vonalon megállítatott. A *Kolomeánál* megpróbált áttörési kísérletek összeomlottak. Az ellenség minden támadását, amelyet ezen hídfőnk ellen intézett, a legsúlyosabb veszteségekkel visszavertük.

A keleti front legészakibb részén, — *Kurlandban* — azok az orosz erők, amelyek *Rigától* délnyugatra felkészültek, még nem vettek részt a harcokban. A *Njementől* délre az oroszok *Kovno* irányában hátráltak. Ennek következtében a németek akadálytalanul intézhettek támadást a *Debissától* jobbról és bátról a front közepe ellen. A támadási arconál északi részén megverték az ellenséget, déli részén még áll a harc. Az oroszok minden látszat szerint nem értenek számbeli túlsúlyuk kiaknázásához, míg a németek értik a módját, mint kell kellő foglalkoztatással erejüket megsokszorozítani.

A mai jelentések szerint *Kurland* kivételével az összes keleti harctereken a hadműveletekben bizonyos szünetelés észlelhető, a mi úgy értendő, hogy heves harcok folynak, de ezeket álló küzdelemben kell eldönteni. Ez áll az elülső vonalakra, ami a front mögött történik, arról nem tudunk, tehát nem is beszélhetünk róla.

Ezen katonai szakiró tollából eredő sorok kiegészítésére ideiktatjuk *Roda Roda* legújabb jelentését a *Neue Freie Presse*éből:

A *Przemysl—Grodok—Lemberg* vonalra gyakorolt nyomásunk szemmel láthatólag erősödik. Az oroszoknak ezt a fontos vasuti vonalát már komolyan fenyegetjük.

A *Bukovinában* és *Délkelet-Galiciában* az oroszokat minden erőlködésük dacára megállítottuk, ami *Pflanzer* hadseregecsopotjának szép eredményeirel tudható be.

Amit a múlt évi árban adnak.

— Szegeden nem drágult a koks. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi lapokban most feltűnő hirdetést olvashat a közönség. *Bach Jenő és testvére* értesíti a nagy közönséget, hogy: a közönség érdekét e nehéz időkben szem előtt tartva, megállapodtak, hogy a kokszt *a múlt évi árban* fogják számítani.

Feltűnő hirdetés, érdemes és illő vele külön is foglalkozni. A jámbor állampolgár elbámul és megdörzsöli a szemét, talán rosszul olvas. Hogyan, lehetséges dolog, *a múlt évi árban* kínálni valamit? Hihetetlen.

A múlt év óta, a háboru óta az egész ország csupán egy miatt panaszkodik: a hallatlan mérvű drágaság miatt, a folytonos, sokszor zsarolási színezetű árhajtas miatt. Minden megdrágult, minden. Száz százalékos áremelkedés már szerény változás gyanánt hat. Hiszen kétszáz percentes emelkedés is köznapit tünet, sőt már négyszáz százalékos árat is pontosan lefizetünk. S amikor a piacon az asszonyok közül sokan sirva fakadnak a vérszopk miatt, akkor még szemükbe nevetnek, hogy várjon csak még egy két hétig, még drágább lesz minden.

S ahogy az egyes cikkek drágulásának okát a drágítók előadták, az külön élvezet. A marhahús megdrágult, mert a katonák is eszik, a csirke meg, mert nem eszik. A piskóta megdrágult, mert a hamisított paprika is ezt tette, s a piskóta szégyenében megsavanyodott volna. A főzelék megdrágult, mert hús nélkül muszáj enni, a füge ára háromszoros, mert az olasz füget mutat. Az ecet drágább, mert az élet is savanyu, a cukor pedig, mert édes. A tojás drágább, mert a tyukok is valahogy megtudták, hogy háboru van. Az izé — minden drágább és minden más-más ok miatt, csak az igazi okot nem hozzák fel, a hazafiatlanság szellemét.

De most *Bach Jenő és testvére* is felhoz okot, amiért *nem* drágít: *a közönség érdekét e nehéz időkben szem előtt tartva*. Hihetetlen: ez tíz hónap óta ismeretlen fogalom volt nálunk. Eddig úgy tudtuk, úgy éreztük, hogy mennél nehezebb az idő a közönségre, annál inkább drágítanak.

Bach Jenő kérdésünkre ezt mondta el a nem drágításról:

— Künn voltam *Németországban*, láttam, hogy *ott minden dolog ára normális*. A legtöbbé ugyanannyi, mint a békében volt. Ha ez vagy az drágult, érthető és normális az áremelkedés. Ja persze: Németországban mindenki, minden ember, a legkisebb munkástól a császárig egyforma: hazájának hű fia, aki nemcsak a harctéren önzetlen, de otthon, az édes, szent földön is. Ott minden kérdés a *becsület* kérdése!

Ezt az esetet csupán azért említjük, mert a legritkább eset széles e hazában árt nem drágítani, amikor háboru van s mikor olyan nehéz idők járnak felettünk, még itthon is...

Végül a viszont elárusítók, kik szintén hazafias szellemben, a régi árak betartásával vesznek részt ebben a rendkívüli esetben, a következők: *Eszes Mátyás, Schachtitz József, Latter és társa, Klein Manó és Molnár József* szegedi kereskedők.

Mindenkinek kötelessége hadikölcsönt jegyezni!